

[Català]

La Proposició de Llei del PDECat anul·la les garanties i el dret de defensa de les persones que viuen sense títol habilitant

Avui a les 15h es votarà la seva admissió a tràmit al Congrés: Irídia i l'Observatori DESC rebutgen el contingut de la proposta

Avui, dimarts dia 14 de març, el PDECat presenta al Congrés dels Diputats una Proposició de Llei de modificació de la Llei 1/2000 de d'Enjudiciament Civil per tal d'introduir-hi un nou procediment específic front les ocupacions, amb el suposat objectiu de garantir la possessió d'habitatges titularitat de propietaris persones físiques i entitats socials o administracions públiques. Amb la justificació de la necessitat d'actuar contra les màfies i de la insuficiència de les normes existents per recuperar els habitatges ocupats, el PDECat vol crear una nova via ràpida per a desallotjar i recuperar la possessió d'aquests.

[IRÍDIA](#) i [l'Observatori DESC](#), associacions que treballem per a la defensa dels drets humans, tant el drets civils i polítics, com els drets econòmics, socials, culturals i ambientals, volem denunciar públicament el contingut que ha transcendit de la proposició de llei.

La proposició de llei augmenta la desprotecció de les persones en els processos de pèrdua de l'habitatge habitual; convertint en pràcticament automàtica la recuperació de la possessió -i per tant el desnonament- impossibilitant l'oposició i sense preveure quins són els efectes per a les persones desallotjades, que es veurien en molt poc temps al carrer i sense real·lotjament. En lloc de posar el focus en l'actuació contra les màfies, s'acabaria perjudicant les víctimes d'aquestes, agravant la seva situació d'exclusió residencial.

Es tracta per tant d'una dinàmica clarament regressiva en matèria de protecció dels drets humans i contrària als principis i als tractats internacionals en matèria de drets fonamentals. La reforma suposa una clara indefensió per a les persones que estan ocupant sense alternativa habitacional. L'article 6 del Conveni Europeu de Drets Humans estableix el dret a procediments judicials equitatius. D'altra banda, el Tribunal Europeu de Drets Humans ja ha aturat en diferents ocasions desallotjaments d'ocupacions fins que hi hagués un real·lotjament.

D'aprovar-se aquesta nova via, estariem davant d'un nou retrocés que cal sumar al "desahucio exprés" instaurat per les lleis 19/2009, de mesures de foment i agilització processal del lloguer i de l'eficiència energètica dels edificis; i la llei 4/2013, de mesures de flexibilització i foment del mercat de lloguer d'habitatges. La desprotecció en els desnonaments hipotecaris és igualment preocupant, ja que és molt reduïda la possibilitat d'oposició i cercar alternatives habitacionals, motiu pel qual el Tribunal de Justícia de la Unió Europea ja s'ha pronunciat davant la impossibilitat d'oposició per part de les persones amb problemes habitacionals, considerant que el procediment era massa expeditiu.

Actualment, el procediment civil per fer el llançament de persones que estan vivint sense títol en una propietat és àgil i ràpid. Més encara, després d'una reforma de la Llei d'Enjudiciament Civil que es va produir a l'octubre del 2015. Si tira endavant la reforma que es debat avui al Congrés, els jutjats imposarien el desnonament en casos de demanda per precari (en demandes de propietaris que siguin persones físiques sense diferenciar si tenen 2 o 20 habitatges) directament després de la interposició de la demanda. És a dir, es realitzaria en desnonament amb caràcter previ a poder realitzar la contestació a la demanda i celebrar el judici. Per tant, el procés minva clarament el dret de defensa i les garanties.

És clar que la desprotecció de les persones en els procediments judicials que deriven en la pèrdua de l'habitatge habitual és molt gran, ja sigui hipotecari, de lloguer o per ocupació. No és convenient doncs augmentar aquest problema i resulta encara més alarmant impulsar dinàmiques regressives en moments d'emergència social i habitacional, com és el cas actual i de les anomenades retallades de drets en els processos de pèrdua de l'habitatge habitual.

Aquesta Proposició de Llei no servirà per combatre pràctiques delictives, tal com s'anuncia per part dels promotors, sinó que posa el pes de la problemàtica sobre les persones que ocupen: persones i famílies sense recursos que, en molts casos, són les víctimes tant dels desnonaments per motius econòmics, com de l'estafa per accedir de nou a un habitatge que l'administració no els proveeix.

Tal i com ja han assenyalat altres organitzacions, com [la PAH](#), tampoc serveix com a solució al problema gravíssim d'accés a l'habitatge que està patint la població de forma permanent. Senzillament perquè no fa referència a mesures de segona oportunitat per resoldre el sobreendeutament associat a l'habitatge habitual, per aturar els desnonaments deguts a l'empobriment generalitzat, per garantir lloguers socials a través de més habitatge públic o mobilitzant habitatge social provinent del parc privat (cessió de particulars o de grans tenidors), per augmentar l'estabilitat i l'assequibilitat dels lloguers etc.

No hi ha dubte que la via més eficaç perquè l'accés a l'habitatge es vehiculi de forma adequada és garantir aquest dret a través de mesures d'urgència i estructurals, com són el canvi de lleis injustes i anòmales que causen l'emergència habitacional i la vulneració del dret a l'habitatge digne i adequat.

[Castellà]

La Proposición de Ley del PDECat anula las garantías y el derecho de defensa de las personas que viven sin título habilitante

Hoy a las 15h se votará su admisión a trámite en el Congreso: Irídia y el Observatori DESC rechazan el contenido de la propuesta

Hoy, martes día 14 de marzo, el PDECat presenta en el Congreso una Proposición de Ley de modificación de la Ley 1/2000 de de Enjuiciamiento Civil para introducir un nuevo procedimiento específico frente las ocupaciones, con el supuesto objetivo de garantizar la posesión de viviendas titularidad de propietarios personas físicas y entidades sociales o administraciones públicas. Con la justificación de la necesidad de actuar contra las mafias y de la insuficiencia de las normas existentes para recuperar las viviendas ocupadas, el PDECat quiere crear una nueva vía rápida para desalojar y recuperar la posesión de los mismos.

[Irídia](#) y el [Observatori DESC](#), asociaciones que trabajamos para la defensa de los derechos humanos, tanto los derechos civiles y políticos, como los derechos económicos, sociales, culturales y ambientales, queremos denunciar públicamente el contenido que ha trascendido de la proposición de ley.

La proposición de ley aumenta la desprotección de las personas en los procesos de pérdida de la vivienda habitual; convirtiendo en prácticamente automática la recuperación de la posesión -y por tanto el desahucio- imposibilitando la oposición y sin prever cuáles son los efectos para las personas desalojadas, que se verían en muy poco tiempo en la calle y sin ser realojadas. En lugar de poner el foco en la actuación contra las mafias, se acabaría perjudicando a las víctimas de estas, agravando su situación de exclusión residencial.

Se trata por tanto de una dinámica claramente regresiva en materia de protección de los derechos humanos y contraria a los principios recogidos por los tratados internacionales en materia de derechos fundamentales. La reforma supone una clara indefensión para las personas que están ocupando sin alternativa habitacional. El artículo 6 del Convenio Europeo de Derechos Humanos establece el derecho a procedimientos judiciales equitativos. Por otra parte, el Tribunal Europeo de Derechos Humanos ya ha parado en diferentes ocasiones desalojos de ocupaciones hasta que hubiera un realojamiento.

De aprobarse esta nueva vía, estaríamos ante un nuevo retroceso que hay que sumar el "desahucio exprés" instaurado por las leyes 19/2009, de medidas de fomento y agilización procesal del alquiler y de la eficiencia energética de los edificios; y la ley 4/2013, de medidas de flexibilización y fomento del mercado de alquiler de viviendas. La desprotección en los desahucios hipotecarios es igualmente preocupante, ya que es muy reducida la posibilidad de oposición y buscar alternativas habitacionales, por lo que el Tribunal de Justicia de la Unión Europea ya se ha pronunciado ante la imposibilidad de oposición por parte de las personas con problemas habitacionales, considerando que el procedimiento era demasiado expeditivo.

Actualmente, el procedimiento civil para hacer el lanzamiento de personas que están viviendo sin título en una propiedad es ágil y rápido. Más aún, después de una reforma de la Ley de Enjuiciamiento Civil que se produjo en octubre de 2015. De salir adelante la reforma que se debate hoy en el Congreso, los juzgados impondrían el desahucio en casos de demanda por precario (en demandas de propietarios que sean personas físicas sin diferenciar si tienen 2 o 20 viviendas) directamente después de la interposición de la demanda. Es decir, se realizaría en desahucio con carácter previo a poder realizar la contestación a la demanda y celebrar el juicio. Por tanto, el proceso merma claramente el derecho de defensa y las garantías.

Está claro que la desprotección de las personas en los procedimientos judiciales que derivan en la pérdida de la vivienda habitual es muy grande, ya sea hipotecario, de alquiler o para ocupaciones. No es conveniente pues aumentar este problema y resulta aún más alarmante impulsar dinámicas regresivas en momentos de emergencia social y habitacional, como es el caso actual y de las llamadas recortes de derechos en los procesos de pérdida de la vivienda habitual.

Esta proposición de ley no servirá para combatir prácticas delictivas, tal como se anuncia por parte de los promotores, sino que pone el peso de la problemática sobre las personas que ocupan: personas y familias sin recursos que, en muchos casos, son las víctimas tanto los desahucios por motivos económicos, como de la estafa para acceder de nuevo a una vivienda que la administración no les provee.

Tal y como ya han señalado otras organizaciones, como [la PAH](#), tampoco sirve como solución al problema gravísimo de acceso a la vivienda que está sufriendo la población de forma permanente. Sencillamente porque no hace referencia a medidas de segunda oportunidad para resolver el sobreendeudamiento asociado a la vivienda habitual, para detener los desahucios debidos al empobrecimiento generalizado, para garantizar alquileres sociales a través de más vivienda pública o movilizand o vivienda social proveniente del parque privado (cesión de particulares o de grandes tenedores), para aumentar la estabilidad y la asequibilidad de los alquileres etc.

No hay duda de que la vía más eficaz para que el acceso a la vivienda se vehicule de forma adecuada es garantizar este derecho a través de medidas de urgencia y estructurales, como son el cambio de leyes injustas y anómalas que causan la emergencia habitacional y la vulneración del derecho a la vivienda digna y adecuada.